

Rigsdagen, sagde følgende, som ogsaa i denne Forbindelse er af Betydning: Der er ikke tillagt Raadet — altsaa Folkenes Forbunds Raad — nogen Myndighed til at fastsætte et Mindstemaal, hvorunder Rustningen ikke maa indskrænkes. Det er ikke nogen radikal Snak, som den nuværende Regering ikke hæfter for, for den højtærede Statsminister var Medlem af den Kommission, der gjorde denne Indstilling, og altsaa erklærede, at der ikke var noget Mindstemaal, som Staterne var bundet til. Som sagt, en af Staterne i Folkenes Forbund er afbrustet. Jeg skulde tro, at Folkenes Forbund vilde blive glad, om der kom en ny Stat og meddelte, at den agtede at gaa den samme fornuftige Vej.

Den højtærede Forsvarsminister bevægede sig derefter fra dette store Folkenes Forbund til — Skydebanerne paa Amager og gjorde Løjer med de Folk, der var blevet skudt derude (*Forsvarsministeren* [Klaus Berntsen]: Nej!). Det har i hvert Fald en temmelig lystig Form, naar man læser det. Jeg kunde desværre ikke personlig paahøre den højtærede Forsvarsminister, men jeg tvivler ikke om, at det har lydt endnu mere gemytligt; men ogsaa, naar man læser det, føles den let kauserende Form, den højtærede Minister har anvendt. Naa, det gør nu ikke saa meget; jeg har ikke noget imod det, jeg er ikke noget Hængehoved, som ikke kan taale lidt Gemytlighed. Men i de Bemærkninger, som den højtærede Minister fremsatte — og det er Realiteten, som det kommer an paa —, bekræftede han, at der var sket visse Ulykker. Det var ikke i Maven, en Mand var blevet skudt, men i Siden. Der er ikke saa stor Forskel; han blev i hvert Fald ramt af et Stykke Projektil eller Granat, og Hovedsagen er, at han er blevet ramt, om jeg saa maa sige. Jeg tror, den højtærede Forsvarsminister gjorde en Bemærkning om, at de Børn, som er blevet ramt, for saa vidt selv var Skyld i, at det var sket, fordi de var gaaet over Skydebanerne, skønt der nogle Dage før havde staaet i Aviserne, at Adgang var forbudt. Tænk Dem, der var et Par 8—10 Aar gamle Børn — hvor meget det nu var —, der ikke havde læst i Aviserne, at der blev skudt paa Amager Fælle! Om det nu er den paagældendes egen Skyld eller ikke, at de er ramt, det synes jeg i og for sig ikke har saa meget med Sagen at gøre; det, der er det farlige, og det, som jeg paatalte, er, at man overhovedet vedblivende lader disse Skydebaner ligge inde i en tæt befolket bebygget Bydel, en Bydel, som i de senere Aar er

blevet tættere og tættere bebygget; det er ganske urimeligt.

Nu lovede den højtærede Forsvarsminister, at naar der blev skudt, skulde der her-efter komme til at gaa en Patrouille derude. Jeg tror ikke, det hjælper paa Sikkerheden. Det kan naturligvis hælde, at en saadan Patrouille kan møde en eller anden og vise vedkommende bort; men skal Ulykken endelig ske, sker den nok alligevel. Naar man overhovedet vil bevare Skydning inde i en tæt befolket By, maa man være forberedt paa, at der kan ske Ulykker. Men efter den højtærede Forsvarsministers Bemærkninger er jeg ganske klar over, at i denne Ministers Tid sker der ingen Forandring — heldigvis er denne Tid vel heller ikke af saa lang Varighed, det faar være vor ringe Trøst.

Saa talte den højtærede Forsvarsminister paa den af mig givne Anledning om Københavns Landbefæstning og skildrede for os, hvorledes der med Hensyn til denne Sag handledes efter en Resolution, som var givet af den tidligere Forsvarsminister, det ærede Medlem Hr. P. Munch. Jeg ved meget godt, at der i sin Tid blev udstedt en saadan Resolution, og at der i den blev givet Regler for, hvorledes man foreløbig kunde indrette sig for hurtigst muligt at faa gjort noget for at opfylde Loven om Nedlæggelsen. Men jeg har ganske vist aldrig tænkt mig, at det, som det radikale Ministerium sad og gjorde i Aarene fra 1913 til 1920, skal blive staaende til evig Tid; jeg havde dog tænkt mig, at man nu kunde gaa lidt videre med Nedlæggelsen af Fæstningen, end man i 1920 mente at kunne gøre. Navnlig er der siden Februar—Marts 1920, eller hvornaar det nu var, denne Resolution blev givet, sket noget, som jeg synes har en vis Betydning i denne Sammenhæng, nemlig at vi har faaet en mægtig Arbejdsløshed her i Landet. Det vilde være et fortræffeligt Arbejde for de arbejdsløse at bruge dem til at sprænge dette Jernkram derude, eller hvad det nu er, der skal ske. Det kunde i hvert Fald give nogen Indtægt, selv om jeg ikke tror, den blev stor, og man kunde spare Arbejdsløshedsunderstøttelsen til de paagældende Arbejdere. Man vilde altsaa slaa flere Fluere med eet Smæk, hvis man gik i Gang med dette Arbejde. Vi skal ikke rette Bebrejdelser mod den højtærede Forsvarsminister, hvis han forandrer Resolutionen af 19. Marts 1920 og gaar videre med Hensyn til Fæstningens Nedlæggelse. Det er den Vej, vi ønsker, han skal gaa, og det maa ske før eller senere. Selv om jeg har megen Agtelse for, hvad den radikale Regering foretog sig, er den dog